

ANDRÉ FERENC

Vásott földek

„Elköltöztek a nimfák”

T.S. ELIOT: ÁTOKFÖLDJE. Ford. Vas István

október a hajthatatlan visszszámolja
az elágazásokat elmaszatozza a földeket
elűzi a nimfákat innen akik elfeledik
a víz érintését a füvek futó illatát
a vörösbegyek tollborzolásait
és homokos sziklakká szomorodnak

hideg huzatával ledörzsöli fülek mögül
a türelmet a figyelmet a kíváncsiságot
felismeri múltam a levelek sárgulásából
tudja halálom napját a fák kérgeiből
megjósolja hányszor fogok még
nőgyógyászhoz menni látja előre
a kihasználatlan edzőtermi bérleteket
a csőtöréseket az elnapolt tünetéseket
a veszekedéseket a horzsolásokat
az odaégett főzelékeket azt hogy
mennyi mindent kell még elhibáznom
hogy helyreálljon a kép és teljes legyen
a kompozíció összegyűjti a hajszalakat
a fésűből és fogselyemnek használja
október már csak ilyen

biztosan csak ő lehet hallatszik
amikor kanyarban felnyögnek a buszok
mosógépbe kerülnek az év során ajándékba
kapott sálak megtelnek a gondosan
összespórolt befőttesüvegek
a kisiskolások egyre rosszabbul
alszanak a dolgozatírás árnyékában
már csak nagyon kitartó dohányosok
dideregnek a kocsmák teraszán
délceg családapák hangolódnak rá
az olcsó szilvapálinkás poénokra
majd lemennek fiaikkal az autóhoz hogy
legyen kivel kiabálni amíg gumit cserélnek
a kegyesebb tornatanárok kezdik elnézni
ha valaki hosszúnadrágban jön órára
és megnyitják a szabadtéri korcsolyapályát csikban

október hajthatatlan látszik
a polgármesterek bajszára kicsapódó
ígéretekből és dadogásból orrukból apró
ízelt lábak lógnak ki megmozdulnak néha
észrevétlenül hátha valaki elég közel kerül

feleségük otthon várja őket szilvás gombóccal
amikor hazamennek és megcsókolják egymást
igazából a következő tévedésre várnak
legyen végre akit hibáztatni

aztán éjszaka hosszú kihagyás után
újra simogatni kezdik egymás hasát
fokozatosan növekvő körkörös mozdulatokkal
kezük feszült madárpók óvatosan
lépked körbe lassan megindulnak
a nyelvek meztelen csigái az őszi
fagytól pikkelyes bőrön és kitartó
mozdulatokkal próbálnak olyan
bőrfelületet keresni a másikon amit
addig még senki más nem csókol
így nyomatékosítják ezt a hajthatatlan
októberi éjszakát majd egy ideig még
félálomban hallgatják ahogy az ablak előtt
a vörösbegyek pengetik a szárítókötelet amíg
le nem hull a sárba az utolsó bugyi is

